

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2018. október hó 15. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2018. május 2. napján kihirdetett 5.B.33/2017/27. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlott szabadságvesztés büntetését, valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét 7-7 (hét-hét) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú határozat kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 25.000,- (huszonötezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

Az ügyben első fokon eljáró Miskolci Törvényszék a rendelkező részben megjelölt ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés], ezért - mint visszaesőt - 5 év szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetést börtönben rendelte végrehajtani. Döntött a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a feltételes szabadság lehetőségének legkorábbi időpontjáról, elrendelte a vádlott tekintetében a Miskolci Járásbíróság 37.B.907/2014/66. számú ítéletével jogerősen kiszabott 1 év börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását. Határozott az eljárás során lefoglalt bűnjelek további jogi sorsáról, végül a bűnösnek talált vádlottat kötelezte a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a nyilatkozattételre fenntartott három napi határidőn belül egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a kiszabott szabadságvesztés büntetés és mellékbüntetés tartamának jelentős, a középértéket elérő felemelése érdekében. Indokai szerint az elsőfokú bíróság által feltárt, a vádlott tekintetében megállapítható enyhítő körülmények a súlyosító hatással járó bűnösségi körülmények és a cselekmény valós tárgyi súlya mellett nem alapoznak meg az irányadó középértéktől való olyan jelentős eltérést, ami a törvényszék ítéletében megjelenik. Továbbá az elsőfokú bíróság el is mulasztotta annak értékelését, hogy a sértettnél a cselekmény következtében

maradandó fogyatékosság alakult ki, mely nyomatékos súlyosító körülmény együtt a cselekmény jellemzőivel, a speciális és generális prevenció elérése érdekében indokoltá teszi az elkövető bűnösségéhez, személyében lévő társadalomra veszélyességhez jobban igazodó, a kiszabott büntetésnél lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés alkalmazását.

A határozatot másfelől védelmi fellebbezések támadták, ugyanis azzal szemben a vádlott - jogorvoslati nyilatkozata pontosításával - felmentésért, védője elsődlegesen felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.204/2018/3-II. számú átiratában az ügyész fellebbezését iránya szerint, indokai alapján fenntartotta, a védelmi perorvoslatokat viszont alaptalannak jellemezte. Észrevételezte, hogy a törvényszék a perjogi szempontból hibátlan bizonyítási eljárása eredményeként érdemben megalapozott tényállást állapított meg, mely csak a sértett által szintén elszenvedett ujj sérülés tényével igényel kiegészítést. Az elsőfokú határozat indokolásából a bizonyítékok értékelése körében mellőzni indítványozta a ... rendőr foglalkozású tanú vallomásában említett ...-né tanúnak törvényes figyelmeztetés nélkül a helyszínen felvett előadására vonatkozó részét. Ezzel együtt a tényállást továbbra is megalapozottnak írta le, melyből az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményének minősítése is törvényes.

Mivel azonban az elsőfokú határozat indokolásában nem került kellően részletezésre, szükségesnek tartotta annak egyértelműsítését, hogy az élet elleni büntett körülményeit alkotó alanyi és tárgyi tényezőkből a vádlott aktuális tudata tekintetében egyenes szándékra lehet következtetni. Továbbá a bűnösségi körülmények kiegészítését is szükségesnek tartotta, kitérve rá, hogy a vádlott visszaesői minősége és a súlyosító hatással járó további körülmények személyi társadalomra veszélyességének igen magas fokát jelzik, következésképp az első fokon kiszabott szabadságvesztés törvényi minimumnak megfelelő mértékét enyhének jellemezve azt indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú határozat tényállásának jelzett kiegészítését, illetve indokolásának pontosítását követően a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést és a közügyektől eltiltás mellékbüntetését számottevően súlyosítsa, az ítélet egyéb rendelkezéseit pedig hagyja helyben.

Az ítélet tábla az előterjesztett perorvoslatokat nyilvános ülésen vizsgálta, melyen az ügyész az átiratban kifejtetteket változatlan tartalommal tartotta fenn, továbbá utalt arra, hogy méltányolható indíték hiányában, illetőleg a cselekmény utáni magatartása jellemzői, az elkövetéshez használt eszköz magával vitele és bántatlan távozásának lehetősége mellett a vádlott nem hivatkozhat alappal jogos védelmi helyzet fennálltára. Kitért rá, hogy bár a bűnjelvizsgálat elvégzése a nyomozó hatóság kirendelő határozatában foglaltak ellenére nem történt meg, ám a sértetti leírásból és a nyomozás során elrendelt bizonyítási kísérlethez igénybe vett hasonló tulajdonságokkal rendelkező demonstrációs eszköz jellemzőiből következtetni lehet arra, hogy a rögzített erőbehatással létfontosságú szerv felé irányzott baltacsapás alkalmasnak mutatkozott élet kioltására, ennek megfelelően helytálló az elsőfokú ítélet tényállásában ilyen tartalommal tett megállapítás. A vádlott e cselekmény során hirtelen, közvetlen előzményi történéssel vagy eseménnyel nem indokolható indulatrobbanás hatása alatt állt. Ezzel együtt is az ismételten számba vett bűnösségi körülmények közül a súlyosító hatást eredményező nyomatékának hangsúlyozásával változatlanul szükségesnek találta az elsőfokú ítélet joghátrányának megváltoztatását, a vádlott büntetésének súlyosításával, a másodfokú eljárásban előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámítása és a bűnügyi költség megfizetésére kötelezés mellett.

A vádlott védője jogorvoslatát a másodfokú eljárásban írásban is indokolta (másodfokú iratok 7. szám), melyben fellebbezése irányait maradéktalanul fenntartotta. A másodfokú nyilvános ülésen ezeket tovább részletezve kifejtette, hogy a vádlott által előterjesztett - jogos védelmi helyzet

megállapítását célzó, a sértett támadó magatartására hivatkozó - védekezést az első fokon felvett bizonyítás anyaga nem cáfolta meg kétséget kizáróan, sőt az eljárás során kihallgatott tanúk közül többen is igazolták a zavart, rémült állapotát. Mindezekre figyelemmel jogorvoslatának elsődleges célja szerint a terhelti védekezés elfogadásával, ezáltal eltérő tényállás megállapításával változatlanul a vádlott felmentését indítványozta, míg másodlagosan az elsőfokú ítéletben számba vett enyhítő körülményeket, különösen a terhelt személyiségzavarát, a cselekmény kísérleti stádiumát, a sértetti közrehatást és a vádlottnak fel nem róható időmúlást kiemelve, a büntetés tartamának lényeges mérséklése mellett érvelt.

A vádlott saját védelmében az utolsó szó jogán mindenekelőtt annak figyelembe vételét kérte, hogy a cselekményt megelőzően munkahelyen, rendezett személyi körülményekkel rendelkezett, környezete nem tekintette agresszív embernek és soha nem állt szándékában senkit sem bántani, holott a sértett mellett mások is tartoztak neki, mégpedig jóval nagyobb összegekkel. Noha azt nem vitatta, hogy a cselekmény során dulakodott a sértettel, ám továbbra is hangsúlyozta, miszerint nem szándékozott őt megölni, egyben megkérdőjelezte az elkövetés eszközeként beazonosított fejsze alkalmasságát is arra, hogy azzal lehet-e ilyen súlyos eredménnyel járó sérülést okozni. Elismerte tehát, hogy a verekedés miatt büntetőjogi felelősség terheli, de azt változatlanul vitatta, hogy élet kioltására irányuló szándék vezette volna.

A felülbírálat során eljáróban arra indokolt kitérni, hogy az elsőfokú bírósági döntést követően, 2018. július 1. napjától hatályba lépett az új büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.). Az új törvényt a 868. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 868-876. §-ban meghatározott eltérésekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A Be. 870. § (1) bekezdése szerint az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Az ítéletábra ezért utalva a Be. 590. § (1) bekezdésére, a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen végezte el a felülbírálatot, mégpedig teljes terjedelemben, mert ugyan az új eljárási kódex bizonyos körre korlátozott fellebbezés esetén megteremti a részleges revízió lehetőségét büntetőjogi főkérdésben is, ám adott esetben az elsőfokú eljárás lefolytatására még a 2018. június 30-áig hatályban volt büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezései mellett került sor, amelynek jogorvoslati rendszere teljes revíziót ír elő, függetlenül a fellebbezések okától és irányától. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróságnak még nyilvánvalóan nem volt lehetősége a fellebbezésre jogosultak kioktatására a korlátozott fellebbezésről és jogkövetkezményeiről. Másfelől a Be. 590. § (2) bekezdése főszabályként a jelenlegi törvényben is a teljes revízió szükségességét irányozza elő, és adott esetben a vádlott, valamint védője jogorvoslati kérelmei büntethetőség hiánya okából felmentésre is irányultak.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a teljes revízió során a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény minősítését, a büntetés kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

Mindezek mellett az volt megállapítható, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást az irányadó jogszabályok betartásával, körültekintően folytatta le. Pervitele mentes volt mind az abszolút, mind az eljárás törvényességét befolyásoló relatív hibáktól, ezért az érdemi felülbírálatnak nem mutatkozott perjogi akadálya.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállás megállapításához kívánt bizonyítást felvette. Ugyanakkor a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti kisebb hiányosság miatt a rögzített tényállás kiegészítése szükséges. Ennek megfelelően az ítélet tábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkörében az alábbi helyesbítéseket teszi, utalva a Be. 599. § (2) bekezdésében írtakra is.

- A terhelt előéleti adataival kapcsolatosan az elsőfokú határozat 2. oldal utolsó bekezdésében 2. sorszám alatt jelölt határozattal jogerősen elbírált bűncselekmény elkövetésének ideje: 2012. augusztus - október 2. napja közötti időszak.
- A 3. oldal 5. bekezdésében írtakat azzal egészíti ki az ítélet tábla, hogy a vádlottban a sértettel szemben a cselekmény elkövetéséig hosszabb időn át felhalmozódó feszültség alakult ki.
- Kiegészítendő a 4. oldal 7. bekezdésében rögzítettek annyival, hogy ... sértett bal kéz kisujjpárnája izomsérülését is a vádlott által székercével leadott 1 rendbeli közepes erőteljes meghaladó csapás következtében szenvedte el.

A helyesbítésre és kiegészítésre a törvényszék által körültekintően beszerzett előéleti iratok, az aggálymentesnek bizonyult igazságügyi pszichológus szakértői vélemény, illetve - a fellebbezési főügyészség részéről jelzettek oszta - a sértett vallomása, valamint az azt igazoló igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai alapján kerülhetett sor, mely bizonyítékokat már az elsőfokú bíróság is értékelési körbe vont (nyomozási irat 118. oldal, 81. és 480. oldal, 140. oldal).

Fentiekkel a tényállás már teljes mértékben megalapozottá vált, ezáltal a Be. 592. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezhette.

A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, azokat a logika szabályai szerint okszerűen értékelte. Számba vette a terhelt védekezését, a sértett vallomását, a cselekmény egyes részleteit észlelő ...né, majd a további tanúk által elmondottakat, a helyszín adatait, illetve a sértett által szerzett sérülések kialakulását elemző, lehetséges következményeit taglaló igazságügyi orvosszakértői véleményt, és annak valamennyi kiegészítését. Ezentúl figyelemmel volt az igazságügyi elmeorvosszakértői és pszichológus szakértői véleményekre, valamint a releváns okirati bizonyítékokra is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítás lefolytatása után helytállóan fogadott el egyes bizonyítékokat a tényállás alapjául, és megfelelő indokokkal vetett el olyan bizonyítékokat, vagy bizonyíték-részeket, melyek részben a személyi bizonyítás, részben a szakkérdéseket érintő szakvélemények tükrében nem voltak megfelelő bizonyító erejűek.

A törvényszék bizonyítékokat értékelő tevékenységével összefüggésben megfogalmazott védelmi aggályokra reagálva megjegyezendő, miszerint az elsőfokú bíróság hibátlanul ismerte fel, hogy a cselekmény központi, majd egyes releváns átkötő tényeit illetően épp a vádlott védekezése bizonyult ellentmondásosnak. ...né, ..., illetőleg ... vallomásainak ismeretében nem foghat helyt, hogy a környéken piros színű ... személygépkocsival várakozó ismeretlen személyazonosságú férfinak is szerepe lehetett a sértett sérüléseinek kialakulásában. A vádlottal szemben intézkedő rendőrtanúk pedig azt cáfolták egyöntetűen, hogy a terhelt az elkövetés eszközeként használt székercét önként adta volna elő, mint ahogyan az eszköz magához vételére az eljárás során elfogadható magyarázattal nem

is szolgált, lévén azt a sértett ingatlanáról vitte el, majd huzamosabb ideig birtokban tartotta. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét mindezekre vonatkozóan is megfelelően teljesítette (9-10. oldal).

A bizonyítás törvényessége kapcsán azonban egyet kellett érteni a fellebbviteli főügyészség által kifejtettekkel abban a tekintetben, miszerint tényszerűen az irányadó eljárási szabályok megsértésével járt, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok körébe vonta a felderítés szakában a rendőrhatalóság tagjaként a helyszínen megjelenő, később a tárgyaláson tanúként kihallgatott ... vallomásának azon részét, amely a sértett szomszédja, ...né tanú által - a törvényben biztosított jogára adott, avagy kellően nem dokumentált törvényes figyelmeztetés nélkül - elmondottakon alapult (elsőfokú tárgyalás 19. számú jegyzőkönyv 6. oldal).

Utalni szükséges arra is, hogy a 2018. július 1. napjától hatályos új Be. 267. § (5) bekezdésében foglaltak a rendőri adatgyűjtés eredménye felhasználhatóságát megengedik akkor, ha azt az érintett terheltkénti vagy tanúkénti kihallgatása alkalmával fenntartja.

Adott esetben viszont, bár az elsőfokú bíróság ...nét kihallgatta, fentiekre vonatkozóan a tanú nem került megnyilatkoztatásra, kizárólag korábbi vallomásai lettek elé tárva (10. számú tárgyalási jegyzőkönyv 18-19. oldal), ezért az új törvény e tárgyban megengedőbb szabályozását sem lehetett irányadónak tekinteni. Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a Be. 167. § (5) bekezdés utolsó fordulataira utalva az elsőfokú ítélet 10. oldal 1. bekezdésében foglaltakat ...né tanú helyszíni nyilatkozatát illetően mellőzte, azzal a megjegyzéssel, hogy mindez nem hatott ki a tényállás megalapozottságára, mert a további, törvényesen beszerzett és értékelt nagy számú bizonyíték alapján a tényállás kétséget kizáróan megállapítható volt.

Ezen túlmenően a vádbeszédben említettekre, majd a terhelt által az utolsó szó jogán megfogalmazottakra figyelemmel arra is indokolt kitérni, hogy bár a cselekmény elkövetéséhez használt fanyelű szekerce igazságügyi orvosszakértői bűnjelvizsgálatának leírását a szakvélemények kifejezetten nem tartalmazzák, ám az eszköz alkalmassága tekintetében feltett kérdés megválaszolását az eljárás során kirendelt igazságügyi orvosszakértő kiegészítő szakvéleményeiben elvégezte.

Ahhoz viszont a nyomozóhatóság részéről elrendelt, 2016. április 7. napján lefolytatott bizonyítási kísérlet adatai, köztük a rendőrség által felhasznált, az elkövetés eszközéhez megközelítőleg hasonló jellemzőkkel bíró másik eszköz alapján (nyomozási irat 79-91. oldal), majd a bűnjel szakértői szemrevételezésével (nyomozási irat 105. oldal) kategorikus megállapításokat tudott tenni (nyomozási irat 157-158. oldal). E körülmények és az aggálytalannak elfogadott szakértői vélemény mellett - a további bizonyítékok ismeretében is - a másodfokú bíróság álláspontja szerint maradéktalanul tisztázható volt a vádlott pontos elkövetési magatartása, ekként az elkövetés eszközének további vizsgálata valóban szükségtelennek bizonyult.

A fellebbezéssel támadott határozatban hivatkozott bizonyítékokból, valamint a vádlott magatartásából levont ténymegállapító következtetések tehát helyesek voltak, azokkal a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. Ezzel kapcsolatosan arra is szükséges rámutatni, hogy a bizonyítási eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló, majd értékelő bíróság az elsőfokú ténybíróság. Főszabályként a másodfokú határozat is az első fokon megállapított tényálláson alapul, ugyanis a másodfokú bíróság revíziós lehetőségei ténykérdésekben szűkebbek, mint jogkérdésben. A bizonyítékok felülmérlegelését helyes tényállás esetén a tényálláshoz kötöttség szabályai kizárják.

Ezen okok folytán az ítéletben foglaltaktól eltérő tényállás megállapítását, büntethetőség hiánya miatti felmentést célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen és törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. A vádlott és védője részéről bejelentett fellebbezés elsődleges irányával kapcsolatban mindenekelőtt azt szükséges leszögezni, hogy a terhelt nem hivatkozhat megalapozottan jogos védelmi helyzetre.

A Kúria 4/2013. számú Büntető jogegységi határozata I.1. pontjában rögzített kötelező iránymutatása szerint a Btk. 22. § (1) bekezdésében részletezett jogos védelem vizsgálatánál alapvető, hogy a védekezést támadás előzi meg. Az elhárítás válasz a támadásra. A védekezés azért jogos, mert a támadás jogtalan. A támadás olyan tevékenység, amely megvalósítja valamely bűncselekmény (szabálysértés) törvényi tényállásának ismérveit. A támadás objektív ismérve annak jogtalansága. A jogtalan támadás elhárításának kockázatát, következményeit a támadónak kell viselni. A támadásnak „intézettnak vagy közvetlenül fenyegetőnek” kell lennie.

A jogos védelmi helyzet korlátait jelenti az is, hogy verbális cselekményekkel szemben nem vehető igénybe, megtorlasként sem alkalmazható, továbbá a támadás kiprovokálása sem teszi a védekezést jogszerűvé.

Ezzel szemben jelen ügyben az irányadó tények alapján az állapítható meg, hogy a cselekmény közelebbi előzményei mellett méltányolható ok nélkül, rövid szóváltás közben is indulatosan viselkedő, találkozásuk után csaknem azonnal támadó vádlott a bántalmazásra nem is számító, vele szemben megalázó vagy a támadásra okot adó magatartást nem tanúsító sértettel szemben alkalmazott erőszakot, mégpedig az előzőleg magához vett szekercével oly módon, hogy mindjárt a sértett nyaktájéka irányába mért közepeset meghaladó erővel ütést.

A tényállásból következőleg tehát a vádlottat ekkor egyértelműen támadó szándék vezette, cselekménye ennek megfelelően a jogos védelmi helyzet hiányát hozta létre, amit a sértett részéről támadás, de más közvetlen fenyegetést előirányzó provokáció sem előzött meg. Elhárító magatartásra ezért alappal nem hivatkozhat. Hangsúlyos, hogy a terhelt fel is volt fegyverkezve, mégpedig kifejezetten élet kioltására alkalmas szekercével. A sértett a vádlott kiabálására lépett ki házából az ingatlan teraszára, nem számított tettelegességre, majd a cselekmény következtében ő szenvedett el tipikusan védekező jellegű sérüléseket.

E körülmények egyértelműen kizárják a jogos védelmi helyzet fennállását, mert jogtalan támadás hiányában a jogos védelmi helyzet fel sem merülhet (BH2018. 103.).

A vádlott javára menthető felindulás vagy ténybeli tévedés sem állapítható meg, mely okok miatt a másodfokú bíróság nem találta alaposnak a jogos védelemre hivatkozó védelmi érveket.

A törvényszék a Kúriának az élet és testi épség büntetőjogi védelméről hozott 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában meghatározott szempontokat is helyesen vette figyelembe (ítélet 10. oldal). Az ebben a körben értékelhető tárgyi oldali tényezők szerint a vádlott egy valóban élet kioltására alkalmas eszközzel támadta a sértett nyaktájékát, melyet csak a sértett ösztönös elhárító mozdulatának köszönhetően nem ért el, de így is nyílt csuklócsonttöréssel és izomsérüléssel járó sérüléseket okozott. Cselekményével azonban ezt követően sem hagyott fel, és dulakodás mellett erőfölénybe kerülve az elkövetés eszközével továbbra is a sértett nyakát célozta. Közben többször ölésre utaló kijelentéseket tett és igen nagy elszántságot mutató magatartása csak a sértett kitartó védekezése, valamint a szomszédban lakó tanú közbevető fellépése miatt nem eredményezett újabb sérülést.

A szekercével létfontosságú szerveket elfedő nyaktájékot célba vevő ismétlődő magatartások, melyek közül az első legalább közepes erővel leadott volt, kitartó szándékot igazolnak. Miután a nyak bal oldalán szándékozott sértésekkel összefüggően a legsúlyosabb, halálos eredmény következménye reálisan adott volt, és az csakis a vádlottól kívülálló ok folytán, a sértett védekező

mozdulatainak, majd a szomszédban lakó tanú fellépésének köszönhetően maradt el, a cselekmény testi sértésként valóban nem volt értékelhető. Sőt, a tárgyi oldal feltárt elemei azt jelzik, hogy az elkövető tudatában nem csak felmerült, hanem kifejezett célként jelentkezett a cselekmény általi halálos sérülés eredménye, melyet az alanyi oldali tényezők körében a sértettel szemben táplált, vélt anyagi sérelemből fakadó jelentős indulat motivált.

Ekként az ítélet tábla az elsőfokú határozat e tekintetben hiányos jogi indokolását a vádlott aktuális tudattartalma körében a szándék egyenes jellegét egyértelműsítve kiegészítette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményeket alapvetően feltárta, ám további, mégpedig nagy nyomatékkal bíró súlyosító körülményként jelentkezik a vádlott cselekményével összefüggésben megállapítható káros következmény, nevezetesen, hogy a sértett maradandó fogyatékkal járó sérülést is elszenvedett (56. számú BK vélemény III/3.).

Az enyhítő körülményként számba vett kísérlet nyomatékát viszont nagy mértékben csökkenti, hogy a vádlott valójában mindent megtett a bűncselekmény befejezése érdekében, míg a sértetti közrehatás mellőzendő is az enyhítő körülmények sorából, tekintve, hogy a helyes mérlegelés mellett provokációt igazoló bizonyíték nem áll rendelkezésre, az elsőfokú bíróság által megjelölt anyagi sérelem nem tekinthető annak az adott élet elleni cselekménnyel összefüggésben.

Az ily módon pontosított bűnösségi körülmények alapján az ítélet tábla úgy találta, hogy az első fokon kiszabott büntetés nem mutat összhangot az elbírált bűncselekménnyel és a terhelt személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességgel. A maradandó fogyatékkal járó élet elleni bűncselekmény befejezett kísérletét megvalósító, előzőleg már többszörösen büntetett, végrehajtandó szabadságvesztést is kiállt, ekként tényszerűen visszaesőnek minősülő, a cselekmény megvalósítását megelőzően mintegy 9 hónappal felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt vádlottal szemben első fokon megválasztott, kiszabható büntetési tételkeret törvényi minimumával azonos joghátrány eltűzöttan enyhe, melynek lényeges súlyosítása indokolt.

Ezért a másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezést találta alaposnak, és a vádlott szabadságvesztés büntetését 7 évre emelte - a szabadságvesztés tartamához igazítva a mellékbüntetés mértékét is - míg a feltárt enyhítő körülményeket úgy vette figyelembe, hogy az irányadó Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértéket (amely adott esetben 10 év) elérő vagy jobban megközelítő további súlyosítást már nem tartott indokoltnak.

A kifejtettekből következik, hogy az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezések sem foghattak helyt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt a vádlott speciális bűnismétlői minőségére, és ítéletének járulékos rendelkezései a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját, a próbaidő alatti elkövetés okán a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtása előírását, a bűnjeleket és bűnügyi költség viselését illetően is mindenben megfelelnek az irányadó és hiánytalanul felhívott jogszabályoknak.

A kifejtettek alapján a Debreceni Ítélet tábla a Miskolci Törvényszék, mint elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a büntetés kiszabása körében megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit helyes indokainál fogva - azok kisebb kiegészítése mellett - a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú határozat kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítása a Btk. 92. § (1), (2) bekezdéseinek alapszik.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melynek megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése felhívásával a vádlott köteles.

Debrecen, 2018. október 15.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 5.B.33/2017/27. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatában foglalt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2018. október 15.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke